

JA. JEG GÅR OVER TIL HUNDENE

1: Stockholm 1943

1, 2, 3, 4 (*synger:*)

Verden er full av stjerner og ekskrementer

og på sin måte er det lett nok å si:

“begynne med begynnelsen”

“begynne med begynnelsen”

etc.

4

Neste dags ettermiddag banket jeg på hos ham. Han hadde et stort, lyst værelse med to høye vinduer.

2

Kom inn

4

sa han. For å gjøre ubehaget kort, gikk jeg like på saken: Har du vært medlem av Waffen SS? Til min store overraskelse svarte han uten det minste tegn til bevegelse eller ubehag at ja, det hadde han vært — som om det var den naturligste ting i verden.

(På klassetur på landet.)

“Du?” sa hun.

“Ja?”

“Det var stygt sagt av meg, det der.”

“Hva for noe da?” sa jeg og la

hånden min i fanget hennes. Jeg

hadde tenkt på det hele tiden,

hvordan jeg liksom tilfeldig kunne

komme til å røre ved henne der, men

jeg våget først ikke mere enn akkurat

å legge hånden halvveis i fanget,

halvveis mot maven hennes. De

halvmørke, silkebløte hårene fra

blomsten hennes rørte ved fingrene

mine.

“At jeg sa at du var frigid,”

fortsatte hun. “Det var stygt sagt, og

jeg mente det ikke. Vil du tilgi det?”

“Kanskje det er sant,” sa jeg

2

Jeg kunne fortelle meget, jeg kunne sitte i mange timer og fortelle om det.

4

Kjempet De med SS mot russerne?

2

Ja. Vi kjempet mot Russland alle sammen. Ja, vet De virkelig ikke det? Tyskerne frelste oss og befridde oss fra de bolsjevikiske morderne.

4

Unnskyld, sa jeg, og prøvde å våkne av noe som følte som en drøm: Jeg trodde de okkuperte og voldtok Estland slik som de tok andre land, Polen og... Han smilte. Han nesten lo, og så ristet han på hodet.

2

Nei, nei, nei, nei, tyskerne var ikke slik. Tyskerne gjør ikke den slags ting, det er et godt og sivilisert folk. De befridde oss.

4

Bolsjevikene tok vi til fange, sa han og så nesten lykkelig ut. Vi jaget dem gjennom

og la håndflaten inn mot maven hennes. "Jeg får det ikke til med gutter."

Jeg ventet utålmodig på at

hun skulle komme opp i sengen til meg, men hun ble sittende. Hun så på ansiktet mitt og la plutselig

fingrene sine i håret mitt. Hun klorte meg svakt i hodebunnen, som om hun likte å holde hånden der, som om hånden hennes var et lite dyr som varmet seg i håret mitt og lekte med det.

"Det betyr ingenting, om du ikke klarer det med gutter," sa hun, "fryktelig mange har det sånn i vår alder. Får du det bare til når du er alene? Når du ligger sånn og steller med deg selv, altså?"

"Da får jeg det til," sa jeg lavt.

Jeg likte samtalen godt, men jeg håpet at vi snart kunne fortsette den under dynen. Brystene hennes var lyse og store i skumringen, de så myke ut, selv om formen på dem var stram nok.

"Når du ligger og gjør det med deg selv," sa hun; "da får du full orgasme altså?"

"Ja," sa jeg oppriktig, " men

gatene og gjennom portrom og bakgårder, vi fulgte etter dem oppfor trappeganger og grep dem i loft og kjellere. Noen fikk en meget stygg død, jeg husker en tykk kommunist som ble heist opp etter kjønnsorganene sine, etter køddene, han skrek så fryktelig, så falt han ned, og da så jeg at alt sammen var revet av, fordi han var så tykk og tung. Mange kommunister ble heist opp på samme måten, men jeg så bare en som falt ned. Alle er døde nå, hundretusner, ingen er i live. Er det virkelig sant, spurte jeg og stirret på ham.

2

Ja, vil De se merket?

4

Efter sårene?

2

Nei, tatoveringen.

4

Er De tatovert?

2

Å ja. Alle i SS har fått tatovert inn blodtypen på innsiden av overarmen.

jeg vil jo helst gjøre det sammen med noen, hvis jeg kunne klare det. Ikke sitt sånn og frys, du kan bli forkjølet...”

Hånden min krøp oppover, og jeg klarte ikke å la brystene hennes være i fred. Jeg rørte forsiktig ved det ene. Nedenfra.

“Åh!” sa hun plutselig og ble liggende rolig med brystet mitt i munnen sin, men uten å suge på det.

“Er du følsom der?” sa jeg og lot fingrene gli frem og tilbake i sprekken, helt opp til der hvor ryggen begynner, og nedover og fremover mot skrittet. Når pekefingeren min passerte den lille, stramme åpningen omtrent midtveis, ga det et lite rykk i henne, og jeg lot fingeren gni forsiktig midt på selve det lukkede, faste hullet, og så i ringer omkring det. Derpå oppover og nedover langs bunnen av sprekken. Hun var blitt helt stille.

Hun lå bare og holdt seg fast i meg, nesten stivnet — unntagen de gangene fingeren min var i midten av hullet. Da gikk det et rykk gjennom henne.

4

Han brettet opp skjorten til skulderen og viste meg det. Det var et par blå streker på en blek og vissen overarm, og jeg hadde aldri sett dette merket før. Jeg følte meg svimmel, uvirkelig, kvalm ved å stå så nær og stirre inn på huden til selve dødsfienden. Så merket jeg at han var stolt av å vise frem merket; fortennene var så vidt synlige gjennom et svakt smil. Jeg så på ham, mens han brettet skjorten ned igjen. Skjorten, den ermeløse pulloveren, buksene, som en uniform. Så satte han seg ned igjen, pekte på en stol og sa som om han ga meg en verdifull gave:

2

De kan godt sitte her en stund.

(4 går.)

(Norge 1966.)

(1, 2, 3, 4 spiller seg.)

1

Jeg undres på hvorfor ansiktet mitt har

“Er du følsom der?” gjentok

jeg. Stemmen hennes var tykk og uklar: “Jesus!” sa hun. “Herregud, jeg dør.”

Men hun ble liggende helt stille, som om hun var stivnet. Jeg merket at hun bøyet ryggen bakover i en bue, slik at enden kom mere frem og at jeg lettere kunne komme til med fingrene inne i spalten. En stund var jeg redd for at hun skulle besvime, men jeg hadde selv så mye glede av samværet at jeg ikke klarte å avbryte det. Dessuten følte jeg hennes glede som om det var min egen: den gjorde meg stolt og glad. Hun lå stille og klynget seg fast til meg.

Etter et øyeblikk hendte det som aldri hadde skjedd før; jeg hadde den høyeste lykke sammen med en annen, og ikke alene. Det rant en strøm av glødende metall gjennom hele kroppen på meg, og jeg strakte bena fra hverandre og lukket dem rundt henne, mens jeg gråt høyt.

forandret seg nu igjen.

3

Han veier også ca. 80 kilo. Dette kjøttet har han fått av sin far og mor. Han utfolder et uhyre alvor i omgang med såpe og vann, håndklær og barberblader.

4

Når jeg åpner munnen, ser De altså at jeg mangler noen tenner bak skjegget. Det er svært synlig, når jeg spiser høne eller ler. Skjønt begge deler er sjeldne nu.

3

Forøvrig bruker jeg briller når jeg leser. Men det er sjelden jeg leser mens folk ser på, så de fleste kjenner meg uten briller.

1

Jeg **vet** for meget, egentlig vil jeg ikke se mere, jeg har sett nok. Jeg vet alt sammen. Alt og ingenting.

4

Ikke om jeg møtte den korsfestede på gaten, ville jeg se opp eller snu meg etter ham. Intet annet enn **jeg selv** eksisterer i denne verden av blod og mørke.

Hun hadde en nydelig rygg, litt rett over skuldrene, utrolig smal like over korsryggen, og så med hoftene og enden som noe som minnet om en stor frukt, en slags kjempepære, bare hvit og deilig av ren hud, og med den underlige spalten, som begynte noe nedenfor korsryggen. Det var sånn at jeg nesten ikke klarte å se på den. Det var aller første gang i mitt liv, at jeg så på denne delen av kroppen til noen, og det var en veldig overraskelse at den var så pen. På deg er den i allefall nydelig. Innerst i spalten ble farven

nærmest lyserød, eller svakt brunlig,
mens huden var gulaktig lenger ute,
helt til den gikk over i hvitt. Selve
hullet var ørlite, og uten en rynke,
bare stramt og nydelig.

Det er utrolig hvor pen du er å
se på, når du er oppreist og naken til
akkurat der hvor hoftekammen
begynner.

Men jeg husker en gang vi var på
kino sammen. Først satt jeg helt
uskyldig og holdt ham i hånden. Jeg
visste at det var nok for ham, til at
han kunne bli svært opphisset av
det, sikkert fordi jeg alltid passet på
at han aldri fikk orgasme når han var
sammen med meg. En stund satt vi
slik.

Men da det var blitt mørkt,
og filmen var kommet riktig i gang,
la jeg hånden ned i fanget hans og
klemte den ned mot skrittet hans.

Jeg hadde rett; han var i fin form, og
først følte jeg utenpå buksene hans
en stund. Så knappet jeg forsiktig
opp knappene foran, og stakk
hånden inn. Der holdt jeg den lenge
helt rolig, mens han begynte å puste
tyngre. Men han kunne ikke bevege
seg på grunn av menneskene.

(Hamburg 1963.)

(De minnes.)

2

På grunn av min taushet passer jeg godt
inn i bildet.

4

På en måte dreier alt seg om Teuto-Germania.
Det er min pæl i kjødet; Germania er det kors
jeg er spikret på.

1

Det siste jeg husker fra Germania var de glade
flaggene, snehvite, rosenrøde, og med det
muntre hakekorset roterende og sprikende
i det runde hvite midtfeltet, — flagg som blafret
og slo i vinden fra skrå flaggstenger ut i fra
gamle husfasader i trange gater i middel-
alderske byer, i små landsbyer, flagg som fylte

bygater og de brede hovedgatene i storbyer.
De knitret og smalt som svepeslag, lyste i solen
og danset i vinden. Det var en solfylt, moden
og gylden sensommerdag, med messing-
instrumenter, høye barnestemmer,
skoleklasser som marsjerte, kvinner som
smilte, menn som sang.

2

Å, Jesus Maria, min perforerte hukommelse!
Jeg har en hjerne som en sveitserost! Hvis
jeg bare husket! Det er ikke farlig med navn
og identitet og adresse. Det som er det
fryktelige, er at alle tiingene, kjensgjerningene,
alt jeg har sett, vært blodvitne til, alt jeg engang
visste...?

4

Under tiden i Stockholm møtte jeg megen
vennlighet. Folket i Sverige er gavmildt og
rundhåndet. Det er et generøst folk: under
hele krigstiden og etterpå hjalp de de tapende
og de flyktende, de innesperrede og de
forfulgte, de frysende og hungrige. Dette
er sant.

1

Jeg skal fortelle historien om Schweinehund.
Hans historie er Germanias historie.

Efter en stund følte jeg
meg frem til jeg fant den fine, rette
stangen hans. Den var svært stiv, så
det var så vidt jeg kunne få den
gjennom splitten i underbuksen
hans. Men jeg klarte det, og da jeg
hadde den fremme, merket jeg at
det ble svært vanskelig for ham å
sitte stille.

Jeg tok omkring kjønnet hans
og hørte at han pustet brått inn. Han
knyttet hendene og senket hodet
litt.

Jeg tok om den helt inne ved
roten først, og så oppover — lenger
ute. Den var våt og glatt på spissen,
og med to fingre trakk jeg skinnet
hans tilbake, så den runde føl-
somme klumpen ytterst lå bar.

Skinnet hans var temmelig trangt, og
det gjorde litegranne vondt på ham,
når jeg gjorde det. Men han likte det
jo så godt. Jeg satt en stund uten å
røre fingrene, og så begynte jeg
uendelig forsiktig å gni med peke-
fingeren ute på spissen med den
den lille åpningen. Etterpå gne jeg
så på samme måten rundt kanten,
der hvor hodet slutter, og hvor
skinnet begynner.

3

Arvesynden holder meg tilbake. Jeg vet at jeg er nødt til å fortelle om vandringen i grubene. Jeg ville helst slippe, for det er ikke bare ubehagelig, det er også meget vanskelig å uttrykke seg riktig og klart og sammenhengende.

2

Jeg grep den første anledning til å snakke om noe annet... flyktingen Otto.

1

Jeg merket at jeg — eller noe i min bevissthet - heller vil dø enn å huske det som skjedde i Stockholm. Å tale om Stockholm er som å grave med en gaffel i et sår; alt som finnes av kjøtt og nerver protesterer mot det.

2

Dette at min hukommelse er ødelagt, har ikke bare noe ondt og ubehagelig ved seg. Det teppet som skulle utgjøre en slags sammenhengende vev av bilder, er revet i stykker, men av og til viser det seg noe helt annet i hullene. Jeg kan ikke riktig si hva det er, men det er noe annet.

Samtidig begynte jeg

naturligvis å bli temmelig varm og opphisset selv også, og jeg tenkte på hvor deilig det hadde vært, om jeg kunne fått full glede av ham. Men jeg var sikker på at jeg ikke kunne, og det gjorde meg fast og besluttosom igjen. Jeg holdt på å leke med lemnet hans nesten gjennom hele forestillingen, og stangen var stiv i omtrent to fulle timer. Etterpå kunne han nesten ikke gå, og sa at han hadde vondt i maven.

2: Firenze 1300-1452

(Inne på kontoret til Dr, Peterson.)

Vil De være så vennlig å kle av Dem?

Vær så god å kle helt av Dem.

Snu Dem.

Stå helt rett i ryggen, er De snill.

Hvorfor i all verden er De sjenert?

De ser jo fysisk utmerket ut? Byste og hofter er meget bra utviklet, og De er i det hele tatt svært velbygget. Sett Dem på bordet, og legg bena over kors.

De er fysisk meget velskapt og De har ingenting å skamme Dem over.

De skulle være glad og stolt over å ta av Dem klærne. Har De tenkt over hvorfor De er sjenert?

Jeg skal bare kontrollere refleksene.

1 *(Ligger nede.)*

Det var natt ute, svakt regn. Jeg gikk bortover det våte, stenlagte fortauet. Det brant en gate-lampe, og gaten var også brolagt. Den var meget skitten og full av avfall. Jeg følte regnet i ansiktet.

2

Jeg merket jeg lå nede, med kinnet mot

Utmerket. Lukk øynene og sett høyre pekefinger på nesetippen.

stenen i fortauet. Det glinste i brolegningen. Og jeg hadde hodet like ved jernstolpen for gatelampen. Jeg tørket meg i ansiktet uten å løfte hodet. Hånden var like blodig nu. Så hørte jeg skritt bak meg. Jeg ville reise meg, men det var umulig. Så begynte mannen å sparke meg i ryggen.

3

Jeg vet ikke hvilket land eller by dette var i. Alt er mørke. Nu sitter jeg på terrassen i den skarpe morgenluften og solskinnet, i sandaler, tynne bukser og skjorte. Jeg har vasket og barbert meg. Jeg vet at jeg må vekk herfra, opp til den røde stenbyen hvor jeg har noe å gjøre.

2

Vil ikke vite mere. Jeg vil helst bare sove og drikke. Det er vår nærmeste mulighet for å flykte fra denne latrine av en planet.

Og så den venstre.

Det var det. Legg Dem ned og slapp helt av.

Skal jeg...?

Ikke enda. Bare ligg sånn. Men slapp av. Dette her er ikke farlig. Vær helt rolig, og ikke vær sjenert. Alle kvinner har nøyaktig de samme tingene under klærne som De har. Det er ikke noe å skamme seg over, at man er av hunkjønn.

Vi kan forresten være dus, så blir det lettere å snakke sammen. Du må snakke ganske åpent til meg om alt, hvis jeg skal hjelpe deg, og det er viktig at du venner deg til å være uten klær her inne. Du må venne deg helt av med å være sjenert over noe som helst. Du skal ikke skamme deg over noe, og du har ingenting å skamme deg over.

Det var det. Legg Dem ned og slapp helt av.

Jeg lar meg ikke bedra lenger. Et liv tilbrakt
i løgn kan ikke reddes ved annet enn mer
løgn. Dertil kommer at jeg vet for meget, har
sett for meget: og jeg vil ikke...

(Synger:)

Uansett hva du gjør med deg selv:
om du ligger med piker eller gutter,
er den eneste seksual-moral som finnes:
du skal ikke bruke kjønnet ditt
til å få makt over andre.
Du skal ikke skade dem, gjøre dem ondt.

Å avstå fra seksuelle fornøyelser
er ikke mere moralsk enn
å avstå fra å plukke blomster,
lese bøker og gå på ski.

Jeg har slukket lyset, men måneskinnet
sildrer inn gjennom det åpne vinduet i rommet,
og de hvitkalkede veggene omkring meg er
synlige. Det blør svakt av veggene, her og der,
dråpevis, pipler blodet frem og rinner nedover i
tynne striper. Det tegner mønstre på kalken.

Jeg vil gjenta det jeg sa isted: **De
fleste mennesker ødelegger
sitt eget og andres seksualliv,
fordi de bare tenker på seg
selv. Man tenker på sin egen lyst,
sin egen glede, sin egen
orgasme.**

“Kom,” sa jeg. “Kom nå!”

Jeg hadde aldri tenkt meg at et normalt, alminnelig samleie
kunne bli så svimlende deilig.

Hver eneste dag i to-tre måneder hadde jeg full orgasme.

3: Heiligenberg 1966

(På vei ut i Europa.)

Det var nestekjærlighetens ild,
barmhjertighetens og velgjørenhetens
flamme. Jeg var en blanding
av Maria Magdalena og Jeanne
d'Arc. Maria Ægyptica bedrev
utukt med fergemannen, for å
komme over floden til det hellige
land. Av alle ting på jorden er der
intet som det caritative liv: Eros og
Agape i full forening, den virkelige
caritas, kjærligheten til legeme **og** sjel.

(1, 2, 3, 4 sitter samlet.)

2

Jeg har altså leiet hus med terrasse mot
stranden, her i denne lille hvitkalkede løggen
av en smule velferdsstat, og jeg sitter på
terrassen med en kurvflaske mellom bena,
iført det eneste man behøver å ha på seg om
vinteren her. Vintermorgenen er så klar som
om det ikke fantes luft i verden. Det er kjølig,
men solen brenner og sjøen er skarpt blå.

Hva kunne ikke dette bety for
demokratiet! Jeg hadde store
oppgaver foran meg.

(Begge:)

Av med blusa,
ner med trusa,

3

Det er en bitter smak i den hårde, blå farven,
som i blekk eller i prøyssisk blått, og noe
snører seg sammen inne i munnen på meg
når jeg ser den. Tiden ligger som et fluidum
omkring meg, et slags slim.

4

Jeg møtte katten i dag. Nu er det så vidt den
kan gå. Krum i ryggen og med stive ben kryper
den omkring som om den hadde glassplinter
i potene. Den er slimet om munnen, og har
mistet enda mere hår bak. Den er naken over
store deler av kroppen og svineriet henger ut
av den under halen. Den har vært uten mat i
uker.

3

Jeg var et lite barn og sto og så inn i alle farver
og alt lys i verden. Jeg hadde det like foran
øynene og grep etter det. To store røde
hender stelte med alle farvene og alt det hvite
som det lyste og glitret i. Det svulmet og pustet
seg opp og falt sammen og reiste seg igjen;
det lyste opp i farver som løste seg ut av det
hvite og steg opp i luften og svevet i solskinnet.

2

De røde hendene grep ned i det og løftet opp
noe som plasket tilbake igjen. Det var hvitt og
lyst og gult og blått og violett og alle verdens

ut med ben og arme!

Slike jenter

det vil gamle Norge ha!

Av med klærne her,

ut med knærne der,

la oss se du er

av rette slag!

Jeg hadde laget sangen til en

dansemoro, og den slo godt an,

selv om den ikke er høy poesi som

kan måle seg med Ibsens. Den var

fin å marrsjere til, og humøret sto

høyt.

Jeg travet lystig avsted, og bil

etter bil suste forbi. Sydover,

sydover.

Neste bil forsøkte jeg å stanse.

Den forsvant som et lyn.

Borte. Vekk. Neste bil: HUU...iii..t!

Forbi.

farver, og det veiet ingenting og var lett som luften. Det gjorde meg meget glad og jeg lo av lyset.

4

Da jeg var sytten år gammel ble jeg av lemurene anklaget og dømt for seksualforbrytelse, og kunne dermed starte livet for alvor.

(Kor:)

Skal dere filme meg?

Ja – hvis du vil være like usjenert som i dag.

3

I forgårs, da jeg kom til byen, så jeg en katt. Den var helt ung, ikke voksen ennu, og meget tynn. Den var syk. Den hadde mistet hårene på halen og bakparten, og noe hang ut av den bak. Det var tydelig at den ikke forsto hva som pinte den; den trodde kanskje at noe hadde bitt seg fast i den bak. Men gatene er helt tomme, de består bare

Er du gal?

Du skal få 2000 kroner.

Svenske?

Selvfølgelig.

OK. 3000.

Vil ansiktet mitt bli synlig?

Er gutten pen?

2

av teglsten, og der ligger ingenting å spise i dem. Og den måtte sette det syke benet ned under seg, enten den ville eller tater. ikke. Dette ga den en merkelig, rykkende måte å hinke på, så også denne katten var lite smidig og katteaktig å se til. Det er som om den går på glasskår. Den bor i en verden hvor alt er smerte.

Pen og kraftig. Med en utrolig utholdenhet. Vi har brukt ham et par ganger før. Han heter Mikkel og er

Tater?

Ja, men han stikker ikke med kniv.

Han spiller fiolin.

Fiolin? Er han god?

(1, 2, 3, 4 henger seg.)

En ny mann var kommet inn i rommet. Det var en ualminnelig tiltalende gjest, med svart hår og de hviteste tenner jeg har sett på noe menneske. Han hadde en fiolinkasse under armen.

Han var deilig å se på, med smale hofter og fin, kraftig mskulatur. Hårveksten under maven, mellom brystvortene og på hodet var svart som på en kråke, og det var blålig i glansen og helt krøllet. Han lo, og jeg smilte tilbake.

(Begge:)

Klart til opptak!

Stopp! Hva faen tror dere dette er?

En slags klinikk, hva? Her går det anstendig for seg. Det er ikke noen parring for fornøyelsens skyld.

Det dreier seg om hardt og hederlig arbeid.

Du, Lilian, skal gjøre nøyaktig som

det blir sagt og passe på at det ikke går for ham. Du må avbryte hver gang han nærmer seg orgasme.

Er det klart? Kan du klare det?

Jeg skal gjøre mitt beste.

Dette ble filmet i nærbilde bakfra,

hvor man kunne se hvordan

organene gle ut og inn i hverandre.

Han la meg på maven og slikket hele

ryggen min, trakk setehalvdelen

mine fra hverandre og lot tungen gli

gjennom hele sprekken. Også det

lille stykket mellom åpningene ble

slikket kraftig, og det bakerste hullet

ble slikket til jeg ikke lenger visste

hva jeg het. Så dreiet han meg over

på ryggen igjen, og stakk hele

tungen sin langt inn i sprekken, ikke

ut og inn, men frem og tilbake.

Klitoris slikket han til den hang langt

ut, han tok den mellom leppene og

inn i munnen sin, lot den gli

langsomt ut, og suget den kraftig inn

på ny.

Så la han seg på ryggen, og jeg

satte meg ned med skrittet på

ansiktet hans, og gned sprekken

mot munnen hans, mens han bet og

suget og slikket.

Mens jeg satt slik oppå ham, bøyet
jeg meg ned og bet i lemmet hans,
jeg tok begge stenene i munnen
etter tur, og slikket ham på alle sider
av stangen, tok den langt inn i
munnen og lot den gli ut igjen.
Jeg kysset den på alle sider av hodet
og like under det, på halsen.

Jeg la meg på ryggen.
Så la han seg ned oppå meg.
Så la jeg meg på ryggen.

(Stockholm 1943.)

Dette her...

Ja, jeg vet det. Jeg hadde tenkt å
rette på det i morgen.

Men tenk om De døde i natt! Hva skulle
folk da tro om Dem?

Stopp! Bøy ansiktet helt ned,
og hold hendene bak og trekk begge
endedelene fra hverandre.
Nei! Hold det sånn! Snu ansiktene
hit!

(Begge:)

Ny stilling! Legg deg på kne med
overkroppen inn på sengen! Begge
ansiktene ved siden av hverandre!
Ligg helt normalt. Og sett i gang!
Flink pike! Sånn skal det gjøres!

Skal vi fortsette?

Hun skal få en drink. Så får vi se.

(Praiано.)

3

Det skal nevnes at Callot var en født lyriker
og natursvermer. Ett av Callots hovedverk
bærer tittelen "Dødsstraffene", men kunne
også som det er blitt bemerket, ha hett "De
forskjellige torturer". Det er et forbløffende

Da jeg kom til meg selv igjen, lå han
der stadig, med eketreet sitt i været.

Jeg følte det behagelig å kjenne
ham inni meg. Uten å bevege meg,
bare med den harde, glødende
stangen inni meg. Det var en god

bilde, fordi den lyriske mester og romantiske drømmer har samlet all sin kunnskap om menneskene på denne ene metallplate! Alle dødelige torturformer er her sett under ett, som en samlet visjon av den samfunnsbærende makt — og de er omgitt av det skuelystne, muntre teaterpublikum, som hører saken til. Han har føyet til det hele en lakonisk kommentar i latinsk tunge: “Supplicium scaleri froenum”, hvilket utlagt betyr så meget som omtrent: Torturen er forbrytelsens tøy! I dette kan man lese Callots mening om rettens vesen. Når jeg uttrykkelig sier at denne poet med stålnålen har vært av betydning for min åndelige helse, da har dette en grunn. Callot var en iakttagere og en sanger. Han døde. Han døde imidlertid av en sykdom i maven! Og han mistet aldri sin likevekt, sin kjølige og store ro. Meget gikk nok inn på ham, men det slo ham ikke over ende.

2

De lange, svaie linjene i de opptrukne halsene, som på grunn av de løsnede nakkehvirvler lar seg strekke ut som gummistrenger, inntil nesten en halv meter. Nakkene er som vannliljer, som lange, myke plantestengler, med de underlig runde, oppblåste ansiktene som store, utsprungne blomster på toppen.

hvilestilling.

(Begge:)

Vi tar stolen nå.

Og det ga meg en underlig, hjelpeløs følelse, kanskje særlig fordi jeg hang over stolryggen med bare tåspissene på gulvet.

(Begge:)

Stå opp! Legg deg på magen over stolryggen!

Da prosjektørene var i stilling, tok jeg bena fra hverandre, og ble fotografert forfra og litt nedenfra, uten så mye som et dun på blomsten min ble det sikkert fine nærbilder av hvordan stangen din stakk tydelig inn i maven min.

Fint! Sånn skal du gjøre det!

Fint! Stå stille sånn! Fint!

Det ble en fabelaktig slutt på det!

Da jeg reiste meg opp, merket jeg at det var såvidt bena kunne bære meg. Men han hadde stadig en stiv en.

Først da jeg sto under dusjen ble jeg klarere i hodet igjen. Han var gått

allerede.

3

I Wien ble det født et barn uten hud på kroppen.

4

Litt etter litt forsto jeg at solformørkelsen
var kommet. Fuglene sluttet å synge,
gresset ble grått, hvor det ikke var blodig,
og elvene fløt over av ekskrementer,
råtnende innvoller og avhugne lemmer,
omtrent som i kloakkene under sosial-
leirene i Mozarts land.

1

På denne tiden ble London, Hamburg,
Stuttgart smadret. Dresden ble så jevnet
med jorden at menneskene kunne helles
like ut i kloakkene, der det var kloakker igjen.
Stalingrad ble utslettet, landsbyer og ghettoer
massakrert. Av malere i galleriene fordypet jeg
meg særlig i Ernst Josephsson, som er en av
de største malere verden har sett. Theresien-
stadt ble tømt, og krematoriene var fulle.
I Germania avsluttet man eksperimentene med
viviseksjon og frostforsøk og transplantasjoner
på mennesket.

4

Selv den mest forgiftede teologiske bevissthet ,
selv den mest paranoide marxistisk-dialektiske

bevissthet er et fenomen som er større enn
solsystemet og Atlanterhavet.

1

En dag stenger han butikken før middag,
trekker persiennene for, — hvorpå han med kniv
og kjøttøks slakter og parterer sin avholdte
hustru, sin kjære datter og sin strevsomme,
ærlige butikkjomfru. Han la all sin fagkunnskap
og hele sin ydmyke sjel i arbeidet, og da politiet
kom, var alle tre perfekt rensket og flådd og
hengt opp bak persiennene, på de store krokene.

3

Det er aldri en fugl å se i disse gatene.

4

Noen timer senere skjøt bibelforskeren seg selv.

3

Jeg kunne mine strofer av Walter von der
Vogelweide, for ikke å nevne Nietzsche.

2

Oh, vé, war sind verschwunden allu minu jar,
is min leben getreumet, oder was es war?

4: Kristiania 1887

4

I Firenze ble bordellene lukket, mens jeg
lå der og studerte engler. Her i Firenze er
min alkoholisme sprunget ut i full blomst.
Jeg lider åpenbart av alle kjente former
for alkohol-nevroser:

3

Jeg er både falsk og ekte dypsoman.

2

Jeg drikker i perioder og hver dag, jeg er
matdranker, vanedranker og skapdranker,
samt dessuten

1

leilighetsdranker og skapdranker.

4

Men jeg drikker også gjerne alene. Det er
særlig når mørket melder seg med full styrke
at jeg drikker på denne måten, – døgnet rundt
og alt jeg har for hånden. Om morgenen tar
jeg et par glass før jeg går til frokost, – men det
er ikke dagens første: vanligvis våkner jeg
klokken fire, fem, – og jeg har da rødvin-
flasken stående åpnet like ved sengen, så

Davs!

Jeg er på haiketur gjennom Europa.

Du kan godt bo hos meg mens du er
i København.

Jeg har...

den er lett å finne. Imidlertid vet jeg godt at depresjon og alkohol forverrer hverandre gjensidig, og når mørket når bunnpunktet og blir til en fullstendig natt, til en ren innesperring under jorden, eller slik som jeg har nevnt: når jeg vasser. Jeg blir da på rommet, for det meste i seng, i to eller tre dager, og spiser nye sovepiller hver gang jeg våkner. Jeg pleier å våkne av at jeg gråter, og jeg tar da en håndfull piller og slår det hele ned med et glass rødvin eller to. Etter noen dager på denne måten virker det som om depresjonen er "brent ut".

1

Jeg føler meg som et menneske igjen, og går ut og spiser godt og drikker vin til maten.

2

Jeg er fullt klar over at jeg ikke skulle være på frifot, men trygt og vel oppbevart på en anstalt.

3

På den annen side har jeg den underlige sikkerhet, at bare hvis jeg klarer å gjennomleve dette alene, vil det bli til velsignelse og sunnhet.

Av og til undres jeg på om jeg har møtt

...Har du svært rike foreldre?

Nei, de er ikke rike. Jeg får ikke en gang til husleie av dem. Jeg lever av noe annet.

Hva da?

Ambassaden og NATO.

Ambassaden?

Ja, ambassaden.

Hvilken ambassade?

USA.

USA?

Ja, USA. De betaler best.

Men må du ikke studere om dagen?

Jeg arbeider ikke hos de allierte om dagen. Bare om natten.

Gud i himmelen, er du spion?

Skal jeg vise hva jeg lever av?

Ja.

Den lever jeg av.

Du har barbert deg!

engelen, — og jeg vet at den ikke skal slippe meg, før den har velsignet meg.

(3 går til de to barberte pikene.)

3

En aften var jeg kommet bort fra de andre, og jeg gikk alene bortover en gate som lå like ved sjøen, med en meterhøy mur på utsiden, og med store sten- og sementblokker utenfor, som bølgebrytere mot vannet. Jeg var kommet til bevissthet mens jeg gikk på fortauet, og var plutselig klar og våken.

1

Hvor skal vi gå hen, sa jeg.

3

Der,

1

sa hun og pekte over muren, ned på sementblokkene.

Og piken?

3

Hun blir med oss.

1

Vi hoppet over muren, og piken satte seg ved siden av oss, på huk. Hun så våkent på oss. Moren — eller den store søsteren — la seg ned og trakk den sorte kjolen hurtig opp. Hun hadde ingenting under. Hun lå slik et øyeblikk. Med en gang jeg kom nær henne, slo hun armene og

bera om meg med en slik heftighet at hun nesten klemte luften ut av meg. Hun begynte å klynke
langsomt og hulkende.

3

Piken satt hele tiden og så på oss.

1

Den store lå stille og pustet tungt, og jeg tenkte på hvorfor hun hadde den lille med seg, om det
var for å ha en slags beskyttelse, eller om hun rett og slett ikke kunne la henne være alene om
aftenen. Den voksne lå på høyre side av meg, mellom meg og piken.

3

På den andre siden hadde jeg ekskrementene.

1

Da vi sto på fortauet igjen, rakte den lille piken hånden frem og takket for pengene. Hun neiet, og
da jeg gikk fra dem, tenkte jeg på voldsomheten i omfavnelsen og på at den voksne nesten
hadde vært bevisstløs. Jeg fikk en uklar følelse av at pengene ingen særlig rolle spilte, og at de
kanskje ble brukt som et påskudd. Hun hadde i alle fall vist langt større interesse for akten enn
for pengene jeg stakk til henne.

3

Begge pikene hadde noe grasiøst og fornemt ved seg.

(Latter.)

1

Allikevel var Leonardo ingen glad mann, og
hans latter hadde intet med glede og gjøre.

Dante har også hatt denne latter.

2

Aretino lo seg ihjel, da han møtte sin søster
på en bordell, han var ett av de få mennesker
i verdenshistorien som notorisk døde av
latter.

3

Men denne latteren er grunnen til at toscanerne
oppfant naturvitenskapen og den klare,
toscanske tegning i deres kjølige maleri.

4

Dante og Leonardo visste hvordan man skulle
møte en verden av blod og sten og jern.

3

“Jo dypere følelse,” sa Leonardo, “desto større
smerte.”

1

Det finnes ikke noe utenfor meg, — hvilket er
helvete. (*Synger, Inferno 07.122-5:*)

Fitti nel limo, dicon: «Tristi fummo
ne l'aere dolce, che dal sol s'allegra
portando dentro accidioso fummo:
or ci attristiam nella belletta negra.»

5: På Patmos

“Hvem er du?” sa jeg
til den unge kvinnen.
Hun nevnte et navn,
men lyden var meg
fullstendig ukjent.
Allikevel var det noe
ved ansiktet og skikkelsen
som ikke var
fremmed.

Jeg hadde en drøm den gang.
I drømmen klatret jeg i en ur.

Hun smilte først vantro,
så ble hun alvorlig.

“Hvem er jeg?” sa jeg.
“Vet du det?”
Hun sa igjen et navn, men det gled
ukjent forbi meg.

Jeg sto ytterst på
kanten av avgrunnen,
mens svimmelheten og angsten
stakk i kroppen.
Det var tusener av meter ned
til landet, og jeg
hang ute på berghyllen.

Å vende tilbake var ikke mulig.
Det eneste som sto igjen,
var å henge over avgrunnen
til jeg styrtet ned
i all den vidunderlige prakten
under meg,
eller å klare
klatreturen ned.

Du?

Ja.

Det er akkurat min størrelse! Hvor har du værelset ditt henne?

Her.

Du må ikke tro at jeg er sånn.

Ta av deg underskjorten.

Vel, jeg skal gjøre det for din skyld.

Nei, jeg vil ikke.

Herre Gud!

Nå! Ligg stille med deg!

Mere! Lenger inn!

NATTVERDEN

ØKENAVN

Truls Knausen; *samfunnsviter*

Charlotte Sommer; *lyriker, kommende tekstforfatter*

Bård Kvina; *filmregissør*

Fred Vik; *skuespiller*

Raymond Røst; *bassist i SVART BLOD*

Oda Løken; *tekstilkunstner*

I pausen er et bord dekket til festmåltid. Publikum samler seg rundt bordet. Skuespillerne brøyter seg fram, setter seg ned.

Musikk.

RAYMOND

Skal jeg gjøre nytte for meg, er det i siste øyeblikk.

FRED

Stjernene skal bøye seg for oss.

ODA

Det er faktisk en ganske latterlig situasjon dette; at det eneste man vet om seg selv, det er ens eget økenavn.

FLERE

Ja!

TRULS

Idag har jeg stjålet dommerens bilder.

CHARLOTTE

Folk stjeler som ravner.

TRULS

Jeg har i hele mitt liv ikke sett maken til bilder, — og jeg har sett en hel del. Det var to slags bilder, den ene kategori med bare mennesker, — den andre med mennesker og dyr. Det frykteligste...

CHARLOTTE

Jaja, jeg hører på deg, og det finnes bare én trøst i det hele: dette varer ikke evig.

ODA

Hold nå opp!

FRED

Man kan innvende at det hverken er særlig dypt eller originalt sagt, men man må medgi at bemerkningen er nøktern og realistisk.

TRULS

Det var en pur ung pike, omtrent femten år gammel, som var avbildet i en ujevnelig situasjon, med en stor hund som holdt labbene på skuldrene hennes. Likeledes var politimesteren fotografert i en ujevnelig situasjon med en gutt. Det pinligste...

BÅRD

I hele mitt liv har jeg laget såkalt kunstnerisk film, som allikevel bare handler om det samme som dette her. Jeg er dritt lei av det. I virkeligheten er denne genren her (*fingerpuler*) både sunnere og ærligere. Dessuten er det litt risiko ved det.

RAYMOND

Jeg har — som salmebokforvalter og fører av dåpsprotokoller — gått i mitt lønnekammer og lovet Gud at jeg aldri mere skal synge et anstendig ord.

TRULS

Du anerkjenner ikke troen.

ODA

Og se, da han våknet om morgenen og hadde sovet rusen ut, var han blitt en hellig mann!

TRULS

Jeg søker ikke en tapt identitet.

FRED

Han er kommunist.

RAYMOND

Det finnes ikke et normalt menneske som har gjort en nyttig eller varig ting: Vet dere hvordan Kongo ble kristnet? Man skar kjønnsorganene av dem, og etter noen få år var befolkningen redusert fra 30 til 8 millioner. Til gjengjeld var disse 8 millioner kristne. Det var de normale som bygget slaveleirene både i Germania og Rossija.

ODA

Men, Herre Jesus, her på vertshuset møter vi eliten av folket!

FRED

Juden werden nicht bedient.

Det er en vidunderlig følelse, å ikke ha noe å skjule.

(Taushet. Latter.)

CHARLOTTE

Paolo er gått a la fenestra. Akkurat da vi kom. Det er ikke mere enn et kvarter siden.

FRED

Det var en sympatisk gutt.

ODA

Studenten?

RAYMOND

Man spruter så fryktelig.

BÅRD

Man sier ikke selvmord, men bare a la fenestra. Man går til vinduet i all enkelhet.

CHARLOTTE

Det er ikke mere enn et kvarter siden.

ODA

Verden er gal.

BÅRD

Du er gal.

CHARLOTTE

Hva mener dere om Mussolini?

FRED

(Griper CHARLOTTEs hånd, kysser henne over pulsåren.)

Det mener vi om Mussolini.

TRULS

Du kan be Pessarowitzschen din om å kysse seg i sitt gonorrhoebefengte rectum! Gi meg flasken!

CHARLOTTE

Har du sett en sånn en før? Gap opp! (*TRULS ler.*)

FRED

...følelsen av å bli spiddet av en perfekt mann.

CHARLOTTE

Vis meg hvordan du gjør det.

RAYMOND (*Synger. TRULS går og driter.*)

Nakkene er som vannliljers
lange, myke plantestengler;
underlig runde, oppblåste ansikt
som store, utsprungne blomster på toppen.

Enkle linjers grafiske skjønnhet,
kropp og hode gir hans blad
bedårende, særpreget virkning.
Han skalv ikke på hånden.

ODA

Jeg har aldri levet **mitt liv**. Jeg har levet min ektemakes liv, min fars liv, mine naboers liv, **andres** liv. Jeg ville heller ha gjort mine forbrytelser selv.

BÅRD

Dette er Europas hjerte. Her malte man de skjønneste madonnaer, her skar man opp og gjennomdissekerte de første lik, man brøt med teologene og med englelæren, og skrev ned de første omservasjoner som i tidene fremover skulle føre oss ut i den store, tomme frihet.

FRED

Landskapene er så vakre, at de er egnet til å vekke mistanke. Man tenker; her må ligge noe under.

CHARLOTTE

Gudsbeviset?

BÅRD

Intet oppstår av intet. Bare bevisstheten kan planmessig påvirke naturkreftene. Og bevissthet kan bare komme av bevissthet.

ODA

Jeg husker en gang jeg satt i gresset, og gresset var høyere enn jeg selv. Det må ha vært blomster og insekter omkring meg. Jeg veltet meg om på maven av glede og skrek høyt.

RAYMOND

Selv den ynkeligste lille atrofierte og idiotiserte rest av en alminnelig undermålerbevissthet er et større mirakel enn fjellene og stjernene.

BÅRD

Har du sett den tynne og gjennomsiktige, lysegrønne løvskogen utenfor byen Verdun?

CHARLOTTE

Er du mann?

BÅRD

Ja, vitenskapsmann.

CHARLOTTE

Jeg kan brenne ut to, tre menn etter hverandre.

BÅRD

På Verduns slagmarker er alle trær like gamle.

CHARLOTTE

Men får du orgasme når du masturberer?

BÅRD

Folk i politiet sier at det alltid har vært en mengde galante sykdommer her i byen.

TRULS

Men det pinligste...

BÅRD

Samtidig utgjør Verdun i dag et vitenskapelig interessant eksperiment for skogforskning, eftersom jorden på dette området ble pløyet og harvet og snudd og vendt utallige ganger. *(BÅRD og CHARLOTTE forsvinner under bordet.)*

CHARLOTTE

Kan du ikke stikke fingeren i skrittet på meg?

BÅRD

Hvor da — du har to steder.

RAYMOND

...Was die Sonnen übersteht. *(Latter.)*

Jeg vet det! Jeg vet det! Alle klager over sin dårlige hukommelse, men ingen klager over sin dårlige forstand.

FRED

Naturligvis lider jeg under min syke, verkende og perforerte hukommelse, min forbannede ødelagte erindring.

ODA

Jeg vet bare at jeg er her, at jeg er til. Men hvor jeg kom fra... hvem jeg er...?

FRED

Jeg har sluttet å åpne brev.

RAYMOND

Denne åndelige pederast, dette politiske ludder, denne litterære rumpe-gutt for makthaverne!
Han har forrådt friheten!

FRED

Jeg har sluttet å åpne brev.

ODA

Vi er de siste som går på gress og i skogen og på fjelltoppene.

FRED

Folket her i dalen kan neppe sies å være oppfylt av Den Hellige Ånd. Under synet av de umåtelige fjelltoppene og de evige snebreene har de ikke vokset til storhet. De har sine kapeller, men ingen religion.

TRULS

Folk her er sant å si — ja, for å si sannheten: på sett og vis, delvis, på sin måte, og til en viss grad, temmelig lemurisk.

Det er stille å være alene.

Dommerens fornedrelse orket jeg ikke å se på. De neste bildene viste domprosten og en knapt kjønnsmoden pike som han bet i brystet, mens han samtidig med en stor og tykk pekefinger deflorerte henne omhyggelig.

CHARLOTTE

Det begynte "å" regne. Kan man se på verden med mindre begeistring?

BÅRD

Hvem hadde det vondt av at du hadde det godt?

CHARLOTTE

Hvem hadde det godt av at du hadde det vondt? Finnes det noe som vekker en så sterk angst som denne friheten? Hvem er voksen til å bære den?

RAYMOND

Og hvem har dressert oss til å frykte lyset, rommet, bergveggen og havet?

FRED

Hadde du det godt?

CHARLOTTE

Friheten betyr alltid et valg **her** og **nu** — uten råd og hjelp.

TRULS

Ja!

FRED

Han har gjort henne til kvinne, og han har lært henne hvilken uttømmelig livskilde vi alle eier i vår egen kropp.

ODA

Stangen som gjennomboret henne var skarpere i formene og noe ru i kantene.

FRED

Jeg slikket henne lenge rundt hele blomsten, og når jeg holdt på midt mellom bena, på det lille, fuktige, varme, stykket mellom begge åpningene...

ODA

...stønnet hun langsomt og dypt.

BÅRD

Av og til mister verden og virkeligheten all sammenheng og blir i høyeste grad non-figurativ.

CHARLOTTE (*Til FRED.*)

Han gjorde meg til kvinne.

ODA

Hvor tidlig kan man innarbeide seg en livsløgn?

RAYMOND

"Sannhetens time er kommet." Frihetens pøl er så plump..

CHARLOTTE (*I FRED'S fang.*)

I dag vil jeg begynne å erindre fremover.

BÅRD (*Rasende til CHARLOTTE.*)

Sannheten er at det ikke skjedde noe som helst i meg. Sannheten er også at din amerikanske sensur var meget effektiv.

RAYMOND

Ja, mens vi allikevel snakker om frihet, må jeg tilstå at jeg har grublet lenge over ordet. **Jeg** har imidlertid beholdt min sinnsro.

CHARLOTTE (*Til BÅRD.*)

Du hadde en underlig svett skjønnhet.

BÅRD

Du er bare kjønn, hender og øyne.

(CHARLOTTE fiker til FRED. ODA kysser CHARLOTTE. FRED heller ut lettøllet.)

BÅRD (*Til CHARLOTTE.*)

Hadde du det godt?

RAYMOND

Hun svarte ikke på det, men la hendene over ansiktet og gråt igjen.

ODA

I selve dødsøyeblikket virker spillet. I selve sekundet hvor blikket slutter å være blikk, hvor det **brister**. Mange har det samme i ansikt og øyne under forplantningsakten, når sekundene er der.

BÅRD

Det virker uekte — som spilt av en dårlig skuespiller.

CHARLOTTE

Nå er det mennesket som jager tyren.

FRED

Landet Kaos er under tilblivelse her inne. Meningen med mitt liv er å være her.

TRULS (*Til FRED.*)

Jeg henter to flasker rødvin og setter dem ved siden av sengen, slik at de er lettere å få tak i, hvis jeg ikke sovner.

BÅRD

Jeg kler av meg og går til sengs, oppskremt og urolig som et barn.

ODA

Jeg tenker på at jeg har satset alt på å oppnå en eneste ting: Å ha fred med verden! Gjennom mange år har jeg oppsøkt uretten for å venne meg til å tåle den.

CHARLOTTE

Det er hele hemmeligheten med min plan: å tåle ufrihet og urett.

RAYMOND

Min ro er ødelagt, og det blør av himmelen.

FRED

Et stille hjerte. Nei, jeg har ikke fred med verden. Mitt hjerte er ikke blitt roligere.

ODA

Jeg skal dø i fred og på min egen måte.

LUKNINGER OG ØYEBLIKK

6: FLYTENDE I SPREE

BÅRD (*Går over til en haug brunkull.*)

Jeg går over til øst. Jeg går forbi slusene, forbi de bevæpnede vaktene.

(Setter seg i haugen.)

Jeg er i min egen verden. Jeg er hjemme igjen. Alt omkring meg er sten. Alle disse stener, all denne gråhet, all denne...

(RAYMOND setter seg ved siden av ham.)

ODA

Så fattige er vi. Vi er nesten ikke kommet ett skritt videre.

BÅRD

Det forferdelige i vest er at alt er begravet.

RAYMOND

Når pengesedlene ikke har kjøpekraft, har livet ingen målestokk, verden ingen mening. Det visste jeg ikke.

BÅRD

Efter døden kommer tyskerne til DDR.

(FRED går bort til BÅRD og RAYMOND.)

Jeg skal fortelle historien om Schweinehund.

ODA

Skal vi begynne på et bordell i Hamburg?

CHARLOTTE

Eller i Goethe-huset i Weimar?

TRULS

Til dels fikk menigheten fullstendig idiotiske navn som Schweinebraten og Sauerkraut. Hvis de hadde gitt oss vanlige navn, ville meget ha sett anderledes ut siden.

CHARLOTTE

Siden?

5: HÅPET I SØVNE

CHARLOTTE *(Med norsk flagg.)*

Jeg sto oppe på galleriet i et fengsel, på et gulv av stålgitter. Alle skrek og skrek, og jeg følte skrikingen som is i hjertet. I trappen og nede i hallen sto et par sammentrengte grupper av fengselsbetjenter og voktere, hvite av angst. Jeg visste at jeg var en besøkende i fengselet, og at opprøret var ved å bryte ut nu. Fra taket hang tau med store, skarpe fiskekroker på, og én etter én ble voktere og funksjonærer heist til værs med krokene i munnen. Sangen hadde også et par ord som stadig ble gjentatt mellom de stønnende, rytmiske brølene: "...Gratulerer med den vakre dagen...!" Ansiktene var meget tydelige, og det rant blod av øynene. Nye brøl og hyl fylte dette veldige huset av jern og sten, mens murene slo sprekker. Da de kom ut av bygningen, var jeg blant dem, vi veltet i strømmer ut på gatene, og fylte dem, sang ordene og hylte: "...å...å...å!", et endeløst, langt jamrende stønn: "Åh!...åh!...åh!" Jeg var så lammet av angst som man bare kan bli i drømme. Angsten som grep byen var ubeskrivelig, folk flyktet som for pesten, som for en snart forestående død. Jeg hadde bare en tanke i hodet: å komme vekk, vekk... (*ALLE joiner: "Vekk!" og følger CHARLOTTE inn i den digre gummitrusa, der hun legger seg ned. Orgasmelys.*)

4: DØDSKYSSET

ODA

Liker du meg, Freddy?

FRED

Absolutt. Jeg liker deg meget godt. Svært godt.

ODA

Du har aldri tenkt å kysse meg på kinnnet?

FRED

Jo, jeg har ofte tenkt på det, men...

ODA

Men?

FRED

Jeg har tenkt på mye annet også.

ODA

Du? Er det noe i veien med meg?

FRED

Nei.

ODA

Hvorfor ikke?

FRED

Jeg kan ikke tilfredsstille deg.

(Han ligger bare på ryggen hennes, nesten urørlig, med munnen mot nakken hennes, eller mellom skulderbladene.)

ODA

Deg?

(Oda går og legger seg.)

3: SIN VEKT I PØLSE

(ALLE legger seg sammenfiltret oppover en stor hønsetrapp og sier etter tur:)

Ingen kunne hjelpe meg.

Jeg måtte gjøre alt selv.

Uten råd fra noen.

Det var en enorm ensomhet.

ALLE

Ingen!

2: MANNEN I SANDEN

DE FLESTE

Wurst Wein Wurst Wein

Wurst Wein Wurst Wein

Wurst Wein Wurst Wein

Wurst Wein Wurst Wein

Wurst Wein Wurst Wein

Wurst Wein Wurst Wein

Wurst Wein Wurst Wein

Wurst Wein Wurst Wein

Wurst Wein Wurst Wein

Wurst Wein Wurst Wein

RAYMOND

...i sanden, de blanke, blodige vimplene på
dyrene, raseriet og villskapen, hele den
stormende, troskyldige lidenskap hos tyren,
som underlegges mannens gratie og teknikk,

Wurst Wein Wurst Wein
Wurst Wein Wurst Wein
Wurst Wein Wurst Wein
Wurst Wein Wurst Wein
Wurst Wein Wurst Wein
Wurst Wein Wurst Wein
Wurst Wein Wurst Wein
Wurst Wein Wurst Wein
Wurst Wein Wurst Wein
Wurst Wein Wurst Wein
Wurst Wein Wurst Wein
Wurst Wein Wurst Wein
Wurst Wein Wurst Wein
Wurst Wein Wurst Wein
Wurst Wein Wurst Wein
Wurst Wein Wurst Wein
Wurst Wein Wurst Wein
Wurst Wein Wurst Wein
Wurst Wein Wurst Wein
Wurst Wein Wurst Wein

hans kunst og letthet, hans evne til abstraksjon.
Kården som glitrer i solskinnet som den synlig-
gjorte tanke, dansetrinnene, turene, ritualet, -
og hele tiden blodet som piper og drypper,
mens sanden blir til jern og himmelen til kobber
over sirkuset. Alt dette er nesten heslig, inntil
øyeblikket kommer, hvor mannen kneler foran
den rasende, utmattede tyren, hvor mannen
ligger på knærne i sanden foran hornene og
løfter kården over hodet, uten at dyret orker å
angripe, fordi mannen har lekt med tyren til den
er døende av raseri, trett til døden; — fordi tyre-
fekteren har **danset** tyren til avmakt, til det
kommer blod, BLOD...

1: JEG UTSETTER FORLISET OG FINNER MEG EN NY HIMMEL

JEG UTSETTER MIN FORRIGE HIMMEL OG KOSTER PÅ MEG ENDA ET FORLIS

CHARLOTTE (*Resitasjon som går opp i sang.*)

Faire l'amour? sa han lavt.

Oui, sa jeg.

Han gjorde det vidunderlig, langsomt, rolig og grundig... alltid på den samme måten. Han varierte aldri noe.

Han var perfekt, han var som da han hamret ut den bilfelgen første gang jeg så ham; alt han gjorde var fullkomment.

Man kan ikke fortelle om noe som er fullkomment.

Jeg vet at **alt** er umulig å beskrive, og det er en flukt.

Jeg er lykkelig — fullkomment lykkelig.

Gamle hus er vakre. Slumgater, horehus, fengsler og havnekarterer er vakre. Havet er vakkert, fjellene, slettene, skogene er vakre. Det er en merkelig jord man våkner opp til; man gnir seg i øynene og ser: alt er meget vakkert — skyene, ilden, skyene, en tomflaske mot lyset eller ved siden av en sitron, alt dette er vakkert.

Regnvær er vakkert.

Regnvær er vakkert. Mosen. Gammel gatesten. Brukte ting. Et gammelt gulv, en blankslitt stol. Solskinnet er meget vakkert. En ensom øygruppe av gråsvart sten i Nordatlanteren. Det er mulig at det vakreste av alt er gamle mennesker. Også et appelsintre og unge mennesker kan være meget vakre.

En gammel tomflaske med slitte varemerker og utvaskede, farvede merkelapper på er en meget vakker ting. En lirekasse. En velbrukt brødfjel. Og stenene på en strand. Havet.

Fullkomment lykkelig — fordi jeg døde. Videre er jeg lykkelig fordi jeg dør daglig.

(De andre slutter seg til og gjentar:)

ODA OG FRED

Faire l'amour? Oui.

RAYMOND

Jeg er lykkelig.

TRULS

Alt er flukt.

BÅRD

Gamle hus er vakre.

ODA

Fullkomment.